

Recensie: Opera Zuid bekoort met humor, verrassing en vaart, maar de spanningsboog zakt wat in

© Joost Milde

Heerlen - Opera Zuid besluit het seizoen met twee komische eenakters van Rossini. Het regie-concept – beide stukken spelen zich af in een keuken inclusief kok – is doordacht, maar verflauwt in het tweede stuk. Dirigent Sander Teepen spreidt met Philzuid een bedje van vibrerende mechaniekjes rond de zang, waarvan het niveau verschilt.

Maurice Wiche

Vandaag om 09:45

Opera Zuid eindigt het seizoen met twee vroege eenakters van Rossini, het theaterdier dat als prille twintiger meteen naam maakte met het genre. Met eenakters is niets mis, mits je er twee op een avond kunt combineren: gemiddeld duren ze een uur, en een beetje operagezelschap mikt op een avondvullende voorstelling. Wat dat betreft kijk je met bezorgde blik naar het nieuwe seizoen van Opera Zuid, met bij de najaarsproductie een eenakter, en bij de voorjaarsproductie een korte tweeakter. Vrijwillig lijkt die keuze echter niet: ze kampen al een tijd met opeenstapelende kosten.

Lees ook: [Recensie: Het jubilerende Heritage Sinfonietta timmert bemoedigend aan de weg, maar kan nog groeien](#)

De mix van Rossini's *La Scala di Seta* en *Il Signor Bruschino* ontspringt gelukkig de dans. De stukken zijn een prima koppel: met humor als smeermiddel grossieren ze beide in een liefdesgeschiedenis, een vette knipoog, en een happy end. De belcanto-grootmeester schreef ze rond 1812, toen hij werkte voor een Venetiaans gezelschap met een te krappe beurs. Voor het eerst etaleerde hij er zijn latere stokpaardjes: virtuoze zang, lichtvoetig orkest, en bruisende ensembles.

Wanneer het doek opgaat zien we een keuken met, prominent in het midden, een kookeiland inclusief kok – een acteursrol. Daarachter twee metershoge kasten. Blanco tinten overheersen, wat een doordacht contrast vormt met de kleurrijke uitdossing van de personages. Het concept is decoratief – in beide verhalen is nergens sprake van een keuken – maar komt niet zomaar uit de lucht vallen: Rossini was een stevige lekkerbek, die heel wat uurtjes watertandend achter het fornuis doorbracht.

voldoende verrassing en de juiste vaart. Toch kan niet voorkomen worden dat het geheel gaandeweg een dalende curve vertoont. Zo gaat, met al zijn grappen, grollen, en schuilevinkje spelen, het eerste stuk nog op een aantrekkelijke manier *over the top*, wat meteen ook de reden is dat het concept in het tweede stuk – ander verhaal, maar hetzelfde decor plus kok – stukken minder werkt.

Van de dragende stemmen bij beide eenakters valt Alexia Macbeth (Giulia) op met haar fluwelen mezzo-sopraan, al wordt expressiviteit soms node gemist. Manuel Nunez Camelino (Florville) bekoort meer als acteur dan als zanger, wiens (top)noten te vaak uit het lood staan. Overige stemmen zijn mooi aan elkaar gewaagd, met de 18-karaats strot van Edwin Fardini (Bruschino sr.) als absolute uitschieter: grote reikwijdte, beklijvende uitdrukking. Dirigent Sander Teepen spreidt met Philzuid helder en alert een bedje van vibrerende mechaniekjes rond de zang.

© Joost Milde

Gehoord: Opera Zuid

Waar: Theater Heerlen (19-5)

Herhaling: Venlo (28-5), Maastricht (30-5), Valkenburg (11-6)

Beoordeling: ***